

Amsterdam, maandag 8 juni 2009

Deze hele stad is corrupt, de politie ook

Sarah Forsyth was meer dan een jaar seksslavin op de Wallen. In het boek Mijn leven in de hel vertelt de Britse over haar nachtmerrie - en de schuld die Amsterdam daaraan heeft.

Merel Straathof De pijn, het lijden, de tranen Negentien is ze pas, als Sarah Forsyth naar Amsterdam vertrekt om een nieuw leven te beginnen als kleuterleidster. Ze wil weg uit haar woonplaats Gateshead in Engeland, waar ze gedurende haar jeugd seksueel is misbruikt door haar vader.

Maar bij aankomst op Schiphol blijkt het niet de crècheleidster te zijn die haar op komt halen. Een man en een vrouw dwingen haar een auto in, onder dreiging van een pistool. Haar paspoort moet ze inleveren. Het is het begin van jarenlange onderdrukking op de **Amsterdamse Wallen**. Sarah 'de prostie' - zoals ze zichzelf noemt - moet iedere dag opnieuw haar lichaam verkopen voor de verdiensten van haar pooier, en haar drugs. Het boek Mijn leven in de hel is het autobiografische verhaal van Sarah Forsyth.

Hieronder een bloemlezing uit dit boek.

'Ik verkeerde in een constante opwinding, want ik wilde dolgraag mijn oude leventje achter mij laten en zag er koortsachtig naar uit om Amsterdam te verkennen. Ik was nog nooit in Holland geweest, dus ging ik naar de bibliotheek om reisgidsen te lenen die zowat alles vermeldden wat iemand over Amsterdam zou willen weten.' Pagina 61.

'Ik zat uren over de boeken en foto's gebogen. Ik werd verliefd op de architectuur; de half houten gebouwen uit de zeventiende eeuw langs de vier beroemde halvemaanvormige grachten leken me iets uit een sprookje van Hans Christian Andersen. Ik stelde me voor dat ik in een van die huizen woonde en over de jaagpaden van de grachten naar mijn werk fietste, zoals iedere Amsterdammer leek te doen. En ik glimlachte over de quasi-preutse verwijzingen naar de twee belangrijkste toeristenattracties van de stad, de coffeeshops waar ze - min of meer legaal - marihuana en hasj verkochten, en de beruchte hoerenbuurt met zijn honderden prostituees die schaamteloos hun handel aanprezen in levensgrote etalages.

Ik had nog nooit drugs gebruikt en vond de rosse buurt er zonder meer louche uitzien, maar de boeken benadrukten dat Amsterdam een tolerante en vrijzinnige stad was. De stad had zelfs een motto, 'heldhaftig, vastberaden, barmhartig' en als de Nederlandse overheid al jaren zowel de coffeeshops als de **raamprostitutie** had toegestaan, wat kon ik daar dan tegen inbrengen?' Pagina 62.

'Je zult het doen omdat je wel moet. Je hebt niets in te brengen. John heeft je paspoort, ik heb het hem in de auto gegeven. Je bent nu van hem en hij doet met je wat hij wil. Net zoals hij dat met anderen doet. Net zoals hij dat met mij doet. Als je weigert, maakt hij je dood. Neem dat maar van mij aan, je zou hier niet de eerste verdwenen prostituee zijn. Als je niet genoeg geld verdient, mishandelt hij je. Als je probeert te ontsnappen, vermoordt hij je. Dat zijn de regels.' Pagina 72.

'Achtien straten. Drie grachten, tientallen steegjes, honderden flats en appartementen, allemaal binnen de grenzen van achttien straten. Welkom in de rosse buurt, de meest beroemde hoerenbuurt ter wereld. Welkom in de hel.'

Pagina 79.

'Er is geen uitweg. Je kunt niet ontsnappen omdat hij je zal vinden en je zal breken. Hij hoeft dat niet eens zelf te doen: deze hele stad is corrupt. **Prostitutie** en drugs zijn hier niet legaal, maar niemand heeft zin er een stokje voor te steken. Ook al zouden ze het willen, dan nog is de politie corrupt, want de helft staat op de loonlijst van de pooiers en seksbaronnen.' Pagina 87.

'Maar ondanks de beneveling van de hasj besepte ik dat ik niets goed had gepresteerd. Ik had mezelf tien keer seksueel laten misbruiken door mannen die het niets kon schelen hoeveel pijn ze me deden. Bovendien had ik voor het eerst drugs gebruikt. Ik had geen

padvindingsinsigne verdiend, niets gedaan waardoor iemand trots op me kon zijn. Ik wist wat Sarah Forsyth was en wat ze van nu af aan zou zijn: een goedkope hoer, een 'prostituee'. Pagina 101.

'De pooiers en pornowinkeliers

verdiene geld; huisjesmelkers als Dikke Charlie Geerts verdienen enorme sommen aan de verhuur van pandjes. Zelfs de gemeente en de Nederlandse overheid verdienen een fortuin: per jaar drommen

4,2 miljoen toeristen naar Amsterdam, en de overgrote meerderheid besteedt tijd - en in het algemeen geld - in de rosse buurt.'

'En die hele ingewikkelde economie drijft maar op één ding: de pijn, het lijden en de tranen van vrouwen die dagelijks als seks-slavin moeten werken, vrouwen die voor het merendeel maar weinig van hun verdiensten mogen houden, of, zoals in mijn geval, geen cent.'

'Iemand heeft ooit gezegd dat hij, geconfronteerd met de gruwelen van nazi-Duitsland, was getroffen door de alledaagsheid ervan. Dat woord zou ik niet gebruiken om de Amsterdamse rosse buurt te beschrijven. Hier was het kwaad georganiseerd.' Pagina 105.

'Van tijd tot tijd doet Amsterdam net alsof het de rosse buurt afkeurt en kondigt de stad harde maatregelen tegen de seksindustrie aan. In 2007 werd met veel toeters en bellen een van de live seksshows gesloten en verdwenen er 51 - 51 nog wel! - van de ongeveer vierhonderd ramen.'

'Maar het was de gemeente nooit ernst, anders zouden ze allemaal dicht moeten: alle ramen, porno-bioscopen, seksshops en coffeeshops. Andere steden in Holland hebben de seksindustrie eruit gegooid; Amsterdam wil dat niet. Waarom niet? Omdat die toeristen trekt. En het lijden van vrouwen zoals ik is maar een kleine tol voor de rijkdom die de bewuste handel Amsterdam brengt.' Pagina 106

'En op een avond veranderde alles. Ik werd verkocht... Gregor - een andere naam heb ik nooit ontdekt - was een van de Grote Jongens van de seksindustrie in Amsterdam. Hij was een Joegoslavische pooier, pornohandelaar en een van de grootste drugshandelaars. Hij was eigenaar van de coffeshop waar ik heen was gebracht en gebruikte die als hoofdkwartier voor al zijn activiteiten. Het lag volgens de Tsjechische meisjes op een steenworp van een politiebureau, maar er kwam nooit iemand van de politie binnen. Gregor had blijkbaar uitstekende connecties.'

Pagina 117 en 123.

'Deed het pijn? Ooit? Inmiddels verdoofden de drugs het grootste deel van de pijn, zelfs het droge, schrijnende gevoel van minstens honderdvijftig mannen per week bedienen. Pijn? Wat kan mij het schelen? Geef me maar een lijntje en een dikke vette joint en het verdwijnt allemaal.' Pagina 126.

Mijn leven in de hel van Sarah Forsyth ligt met ingang van vandaag in de winkel. Uitgeverij Arena, Euro 19,95 Geen makkelijke vrouw Ghostwriter Tim Tate schreef het boek voor Sarah Forsyth, op basis van Forsyths persoonlijke verhalen en die van andere betrokkenen. Gedurende een jaar heeft hij met een vrouwelijke collega Forsyth meerdere malen geïnterviewd. Daarnaast heeft Tate gepraat met haar directe familie en de politie-agenten die bij het onderzoek betrokken zijn geweest. Alles wat Forsyth hem vertelde, werd bevestigd door bewijsmateriaal of andere bronnen, zegt hij. "Maar voor de persoonlijke details moest ik op haar vertrouwen." Volgens Tate was Forsyth geen makkelijke vrouw om mee te werken. "Ze heeft nog altijd problemen met alcohol en verdwijnt soms dagen of weken aaneengesloten."

Copyright: Het Parool